

[Ragnhild Andersen.]

hånd for at få fjernet, til trods for at han lige op under folketingsvalget i 1947 erkendte, at udlejerne ikke havde opfyldt den forudsætning, han havde haft, nemlig at de store lejligheders indehavere frivilligt stillede deres overtallige værelser til rådighed. Dette om lejelovgivningen.

Angående de foreslåede ændringer i byggestøttelovgivningen befinder vi os på et område, hvor de mindrebemidlede, i særdeleshed unge familieforsørgere, som enten har været nødt til at flytte ind i det dyre efterkrigsbyggeri, eller som gør sig håb om at få mulighed for en bedre bolig for en rimelig betaling, vil blive meget skuffede. Der har, efter at det ærede medlem hr. Kjærboel fremsatte sit forslag i 1949, været stillet store forventninger i mindrebemidlede lejerkredse til loven. Det foreliggende forslag til byggestøttelov er set i forhold til det tidligere forslag en meget, meget væsentlig forringelse. Boligministeren siger selv herom, at det i sammenligning med tidligere forslag er en væsentlig inkrænkning af de økonomiske ofre, der fra statens og kommunernes side vil blive ydet boligbyggeriet. Jeg må sandelig give ministeren ret. Der var i det oprindelige forslag store og gode ting om at give familier med 2 børn adgang til lejenedsættelse, at give enlige forsørgere med 1 barn mulighed for at komme ind i dette byggeri, at give plads for rentemodtagere og kronisk syge i det nye byggeri, at få maksimumsloftet bortelimineret.

Alt dette var noget, som burde komme alle mindrebemidlede tilgode. Det gør det ikke efter ministerens og udvalgets forslag. Det bliver kun et lille mindretal, der vil kunne få gavn af nedsættelserne, idet loven kun omfatter lejligheder taget i brug efter 1. januar 1950, medens det ærede medlem hr. Kjærboels forslag gik langt videre. Det er mig ganske uforståeligt, at det ærede medlem hr. Kjærboel og hans parti har kunnet gå med til uden videre at lade det ærede medlem hr. Kjærboels forslag i den grad barbære ned til ukendelighed. Man prisgiver med andre ord alle de mindrebemidlede, der bor i lejligheder opført i efterkrigsårene, lige indtil lejligheder taget i brug efter 1. januar 1950. Mange sidder for sortbørsleje i forstads- og omegnskommuner og kæmper med de største vanskeligheder. De bliver efter dette forslag fuldkommen prisgivet, skønt deres husleje er altfor høj, og skønt det er en kendsgerning, at byggeomkostningsindeksen i januar 1947 var meget højt oppe — helt op til 180 —, således at

der havde været al mulig grund til at gå så langt tilbage med virkningerne af loven.

Der er her tale om et stort socialt tilbage-skridt i sammenligning med det oprindelige forslag, og det kan også ses af den højt-ærede ministers egne udtalelser. Ministeren siger selv i sin fremsættelsestale, at den samlede mindreudgift for stat og kommune ved gennemførelse af udvalgets forslag vedrørende familier med børn kan anslås til 8,2 mill. kr., hvad angår den eksisterende boligmasse, og 0,6 mill. kr., hvad angår den årlige tilvækst. Ministeren siger ligeledes, at også med hensyn til huslejenedsættelserne for rentemodtagere og kronisk syge indhenter regeringen og udvalget store besparelser ved at nedskære forslaget, som sket er. Ministeren siger, at besparelserne på rentemodtagerne for stat og kommune tilsammen ved den af udvalget foreslåede ordning er 7,5 mill. kr., for så vidt angår den eksisterende boligmasse, og 0,4 mill. kr., for så vidt angår den årlige tilvækst. Det er beløb, som man vil spare på de mindrebemidlede bekostning, og selvom jeg og mit parti naturligvis er tilhængere af og varmt vil gå ind for, at mindrebemidlede i lejligheder, opført efter 1. januar 1950, får de begunstigelser, der er foreslået i lovforslaget, må jeg protestere imod, at man har undladt at tage den store kategori af hårdt ramte mindrebemidlede med, der befinder sig i lejligheder opført mellem 1945 og 1950.

I årevis har der været talt og skrevet om de høje huslejer i nybyggeriet. Man har i kampen for at få lejen hævet i det gamle byggeri til gunst for grundejerne flittigt gjort brug af det argument, at huslejen i det gamle byggeri måtte stige, for at man kunne komme dem til hjælp, der må betale en for dem ganske uoverkommelig leje i nybyggeriet. Dette synspunkt er i dag i de to foreliggende lovforslag ganske forladt. Det forslag til lov om leje, som vi her behandler, giver grundejerne i de gamle ejendomme den lejeforhøjelse, de har råbt og skreget på, den umotiverede lejeforhøjelse, som det stadig er, men de unge ægtepar i nybyggeriet fra efterkrigsårene har man helt slået hånden af. Hvor er de før så ædle hensigter med hensyn til at få lejen ned i det nye byggeri? Man kan roligt sige, at de er borte med blæsten, for det er som sagt kun dem, der falder ind under byggeriet efter 1950, der bliver tale om i byggestøtteloven.

Da mit parti og jeg har overordentlig ugunstige vilkår, idet vi ikke har været med i udvalgsarbejdet, vil jeg, til trods for at